

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL G. M. 2016-04-07 SKUNDO**

2017 m. balandžio 14 d. Nr. S-83 (7-74/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos nario, pavaduojančio komisijos pirmininkę komisijos narių	Martyno Endrijaičio Rasos Stravinskaitės Andriaus Veniaus – pranešėjas Linos Vosyliienės
sekretoriaujant	Jelenai Krochmalienei
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovei advokato padėjėjai	A. R.
mokesčių administratoriaus atstovui	R. M.

2017 m. vasario 15 d. išnagrinėjusi G. M. (toliau – Pareiškėjas) 2016-04-07 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-02-22 sprendimo Nr. 68-43, n u s t a t ė:

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2016-04-14 gavo Pareiškėjo 2016-04-07 skundą dėl Inspekcijos 2016-02-22 sprendimo Nr. 68-43. Nustačiusi, kad Pareiškėjo skundas paduotas praleidus 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 152 str. 2 dalyje nustatytą skundo padavimo Komisijai terminą ir Pareiškėjas termino atnaujinti neprašo, Komisija 2016-05-03 protokoliniu sprendimu Nr. PP-142 (7-74/2016) Pareiškėjo skundą laikė nepaduoti ir grąžino jį Pareiškėjui.

Pareiškėjas 2016-05-20 pateikė Komisijai 2016-05-13 prašymą dėl skundo padavimo termino atnaujinimo. Komisija 2016-06-07 posėdyje, dalyvaujant Pareiškėjo atstovui R. M. , nagrinėjo Pareiškėjo 2016-05-13 prašymą atnaujinti skundo padavimo terminą ir nustatė, kad Vilniaus apygardos administraciniame teisme (toliau – VAAT) priimtas nagrinėti Pareiškėjo 2016-05-16 paštu išsiųstas skundas dėl Komisijos 2016-05-03 protokolinio sprendimo Nr. PP-142 (7-74/2016) pagrįstumo (VAAT 2016-05-26 raštas Nr. I-7516-437/2016).

Komisija, įvertinusi tai, kad VAAT yra nagrinėjamas ginčas pagal Pareiškėjo skundą, ar pagrįstai Komisija protokoliniu sprendimu pripažino Pareiškėjo skundą pateiktu praleidus įstatymo nustatytą 20 dienų skundo padavimo terminą, taip pat Pareiškėjo 2016-05-13 prašymo atnaujinti skundo padavimo terminą motyvus, sprendė, kad nagrinėjamu atveju iš esmės Komisijoje sprendžiamas skundo padavimo atnaujinimo klausimas yra betarpiškai susijęs su

teismo sprendimu, kuriuo bus konstatuotas *fakto*, galimai lemsiančio, jog Pareiškėjo 2016-04-07 skundas buvo paduotas Komisijai nepraleidus MAĮ 152 str. 2 dalyje nustatyto 20 dienų termino, nustatymas. Atsižvelgusi į tai, kad Pareiškėjo prašymui dėl termino atnaujinimo išsprendimui yra tikslinga sulaukti teismo sprendimo dėl Komisijos 2016-05-03 posėdžio protokolo Nr. PP-142 (7-74/2016) pagrįstumo, Komisija 2016-06-08 protokoliniu sprendimu Nr. PP-170 (7-74/2016) nusprendė sustabdyti Pareiškėjo 2016-05-13 prašymo atnaujinti skundo padavimo terminą Inspekcijos 2016-02-22 sprendimui Nr. 68-43 apskūsti nagrinėjimą, iki administracinis teismas (VAAT arba Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) išnagrinės Pareiškėjo skundą dėl Komisijos 2016-05-03 posėdžio protokolo Nr. PP-142 (7-74/2016) ir priims galutinį sprendimą. Pareiškėjo atstovas sutiko, kad jo paduoto prašymo atnaujinti skundo padavimo terminą nagrinėjimas turėtų būti sustabdytas iki nurodyto VAAT sprendimo priėmimo.

Komisija 2017-01-12 gavo VAAT 2016-11-03 sprendimą administracinėje byloje Nr. I-7516-208/2016. Minėtame sprendime, padaręs išvadą, jog Komisija skundžiamu sprendimu nepagrįstai nurodė, kad Pareiškėjas skundą Komisijai padavė praleidęs 20 dienų Inspekcijos sprendimo apskundimo terminą, VAAT Komisijos 2016-05-03 protokoliniį sprendimą Nr. PP-142 (7-74/2016) panaikino ir įpareigojo Komisiją Pareiškėjo 2016-04-07 skundo priėmimo klausimą nagrinėti iš naujo.

Atsižvelgusi į VAAT 2016-11-03 sprendime Nr. I-7516-208/2016 konstatuotas aplinkybes, jog Pareiškėjas 2016-04-07 skundą dėl Inspekcijos 2016-02-22 sprendimo Nr. 68-43 Komisijai padavė nepraleidęs apskundimo termino, į tai, kad, Komisijos 2017-02-15 posėdžio metu Pareiškėjo atstovė advokato padėjėja A. R. žodžiu nurodė, jog atsisako ir atsiima Pareiškėjo 2016-05-13 prašymą atnaujinti skundo padavimo terminą Inspekcijos 2016-02-22 sprendimui Nr. 68-43 apskūsti, Komisija, atsižvelgusi į tai, jog pagal 1999-01-14 Administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 (toliau – ABTĮ; 2016-06-02 įstatymo Nr. XII-2399 redakcija) (*kuris taikytinas ir Komisijoje, nagrinėjant mokestinius ginčus, LVAT 2016-01-21 nutartis adm. byloje Nr. A-5-442/2016*) 103 str. 1 dalies 4 punktą Pareiškėjo atsisakymas nuo skundo yra pagrindas bylą nutraukti, mokestinio ginčo bylos dalį dėl Pareiškėjo 2016-05-13 prašymo dėl skundo padavimo termino atnaujinimo nutraukia ir Pareiškėjo 2016-04-07 skundą nagrinėja iš esmės.

Inspekcija 2016-02-22 sprendimu Nr. 68-43 patvirtino Kauno apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Kauno AVMI) 2015-11-09 sprendimo Nr. (04.7.2)-FR0682-697 dėl 2015-09-04 patikrinimo akto Nr. FR0680-617 tvirtinimo nurodymus Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 20664,10 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 6823,68 Eur GPM delspinigius, 6199 Eur GPM baudą (30 proc. mokesčio dydžio), 13032,90 Eur pelno mokestį (toliau – PM), 4476,95 Eur PM delspinigius, 3909 Eur PM baudą (30 proc. mokesčio dydžio), 5591,41 Eur nekilnojamojo turto mokestį (toliau – NTM), 808,72 Eur NTM delspinigius, 1677 Eur NTM baudą (30 proc. mokesčio dydžio).

Kauno AVMI, atlikusi Pareiškėjo 2010-01-01–2014-12-31 laikotarpio mokestinį patikrinimą, nustatė, jog Pareiškėjas 2010–2012 m., 2014 m. išlaidoms, t. y. nekilnojajam turtui įsigyti ir kitoms išlaidoms, panaudojo iš nenustatytų šaltinių gautas pajamas, kurios nebuvo apmokestintos Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka. Kauno AVMI, vadovaudamasi 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 70 str. 1 dalies, Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 „Dėl mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių (toliau – Taisyklės) 4 punkto nuostatomis ir pritaikiusi išlaidų metodą, konstatavo, kad 2010 m. Pareiškėjo išlaidos 155116,13 Lt viršijo Pareiškėjo gautas pajamas ir pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą apskaičiavo Pareiškėjo 155116,13 Lt GPM bazę, 2011 m. išlaidos 88950,80 Lt viršijo Pareiškėjo gautas pajamas ir pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą apskaičiavo

Pareiškėjo 88950,80 Lt GPM bazę, 2012 m. išlaidos 194266,04 Lt viršijo Pareiškėjo gautas pajamas ir pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą apskaičiavo Pareiškėjo 194266,04 Lt GPM bazę, 2014 m. išlaidos 37442,36 Lt viršijo Pareiškėjo gautas pajamas ir pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą apskaičiavo Pareiškėjo 37442,36 Lt GPM bazę. Kauno AVMI, vadovaudamasi 2002-07-02 Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo Nr. IX-1007 (toliau – GPMĮ) 22 str. 3 dalies, 25 straipsnio, 27 str. 1 dalies nuostatomis, apskaičiavo 20664,10 Eur (71349 Lt) GPM.

Taip pat Kauno AVMI nustatė, kad Pareiškėjas pagal 2012-06-08 pirkimo–pardavimo sutartį įsigijo žemės sklypą, pastatą-klubą ir kiemo statinius, esančius T. M., už 300000 Lt. Nekilnojamąjį turtą Pareiškėjas įsigijo iš uždarosios ribotos atsakomybės akcinės bendrovės *B. P. Limited*, registruotos Jungtinėje Karalystėje. Kauno AVMI, vadovaudamasi 2001-12-20 Pelno mokesčio įstatymo Nr. IX-675 (toliau – PMI) 4 str. 4 dalies 4 punkto, 5 str. 1 dalies 2 punkto, 37 straipsnio, 53 str. 2 dalies nuostatomis, apskaičiavo 13032,90 Eur (45000 Lt) PM.

VĮ Registrų centro duomenimis, minėto pastato-klubo statybos pabaigos metai 1958, baigtumo procentas – 100 proc., nekilnojamojo turto vidutinė rinkos vertė (vertės nustatymo data 2012-05-22) – 228221 Eur (788001,47). Kauno AVMI, vadovaudamasi 2005-06-07 Nekilnojamojo turto mokesčio įstatymo Nr. X-233 (toliau – NTM įstatymas) 3, 4, 6, 8, 12 straipsnių nuostatomis, apskaičiavo 5591,41 Eur NTM.

Vadovaudamasi GPMĮ 36 str. 2 dalies, PMI 56 straipsnio, NTM įstatymo 13 straipsnio ir MAĮ 96–99 straipsnių, 139 straipsnio nuostatomis, Pareiškėjui apskaičiavo 6823,68 Eur (23560,80 Lt) GPM, 4476,95 Eur (15458,01) PM ir 808,72 Eur (2792,35 Lt) NTM delspinigius bei skyrė 30 proc. dydžio, t. y. 6199 Eur (21405 Lt) GPM, 3909 Eur (13500 Lt) PM, 1677 Eur (5792 Lt) NTM baudas.

Inspekcija skundžiamu sprendimu Kauno AVMI 2015-11-09 sprendimą Nr. (04.7.2)-FR0682-697 patvirtino.

Kaip nurodo Inspekcija, ginčas šioje byloje kilo dėl to, ar mokesčių administratorius surinktų įrodymų ir nustatytų aplinkybių pagrindu pagrįstai konstatavo, jog Pareiškėjo patirtos išlaidos viršijo pajamas ir Pareiškėjas turėjo 475775,33 Lt (2010 m. – 155116,13 Lt, 2011 m. – 88950,80 Lt, 2012 m. – 194266,04 Lt, 2014 m. – 37442,36 Lt) GPMĮ nustatyta tvarka neapmokestintas pajamas. Ginčas kilo ir dėl pastato-klubo, esančio T. M. (toliau – pastatas-klubas), NTM bazės nustatymo.

Skundžiamame sprendime nurodyta, kad Pareiškėjo GPM bazė nustatyta pagal mokesčių administratoriaus atliktą įvertinimą, pritaikius išlaidų metodą. LVAT savo praktikoje (2007-06-05 *nutartis adm. byloje Nr. A11-603/2007*) konstatavo, kad MAĮ 70 straipsnis skirtas ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (t. y. objektyviais duomenimis paremtas) mokestinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinos prievolės dydis, atitinkantis protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinos prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų.

Nagrinėjamu atveju pagal įvertinimą apskaičiuojant Pareiškėjo GPM bazę, naudotasi Taisyklių 29 punkte nustatytais informacijos šaltiniais, t. y. Kauno AVMI, remdamasi surinkta informacija iš komercinių bankų apie Pareiškėjo gautas pajamas ir patirtas išlaidas, Inspekcijos informacinės duomenų bazės duomenimis (*gautas pajamas, turimą VĮ Registrų centro informaciją apie Pareiškėjo vardu registruotą nekilnojamą turtą, turimą VĮ „Regitra“ informaciją apie transporto priemones*) bei įvertinusi kitą patikrinimo metu surinktą informaciją, apskaičiavo Pareiškėjo 2010–2014 metais gautas pajamas bei patirtas išlaidas.

Kauno AVMI, apskaičiuodama mokesčio bazę, vadovavosi išlaidų metodu, t. y. vertinimas buvo atliktas lyginant Pareiškėjo patirtas asmenines išlaidas su faktiškai turėtomis (gautomis) pajamomis. Taisyklių 14–17 punktuose nurodoma, kad išlaidų metodas taikomas, kai turima informacija (duomenys) apie mokesčių mokėtojo ir šeimos narių išlaidas, o vertinimas atliekamas lyginant mokėtojo ir jo šeimos narių asmenines išlaidas su per atitinkamą laikotarpį deklaruotomis pajamomis. Iš Taisyklių 17 punkto matyti, kad mokesčių

administratorius, taikydamas šį vertinimo metodą, taip pat turi įvertinti ir kitas aplinkybes, kurių tiesioginė įtaka gali būti vertinama.

Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjas yra išsituokęs (ištuokos data 1998-10-22), turi 2 sūnus: N. M. (gim. 1995-07-19), O. M. (gim. 1996-10-19). Pareiškėjas nuo 1998-07-21 yra G. M. firmos savininkas. Pareiškėjas tikrinamojo laikotarpio pradžioje 2010-01-01 turėjo nekilnojamojo turto (patikrinimo akto 4 psl.).

Pareiškėjas pateikė paskolos raštus, kuriais grindžia iš motinos B. M. M. M. gautas paskolas: pagal 1997-07-15 paskolos raštą – 50000 Lt, 2002-07-20 paskolos raštą – 50000 Lt, 2005-07-20 paskolos raštą – 50000 Lt.

Vadovaujantis 2003-12-18 Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo Nr. IX-1910 (toliau – VGTDI) 3, 4 straipsnių nuostatomis, gyventojai privalėjo iki 2005-05-01 deklaruoti 2003-12-31 turėtas pinigines lėšas, turimas bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, jeigu jų bendra suma viršija 50000 Lt, taip pat pasiskolintas ir negražintas pinigines lėšas, jeigu jų bendra suma viršija 2000 Lt. Pareiškėjas Vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos nepateikė, t. y. nenurodė, kad 2003-12-31 turėjo piniginių lėšų banke ir ne banke daugiau kaip 50000 Lt, taip pat nenurodė, kad iš motinos B. M. M. M. buvo pasiskolinęs ir negražinęs daugiau kaip 2000 Lt. Todėl Kauno AVMI neatsižvelgė į 1997-07-15 ir 2002-07-20 paskolos raštus, nepripažino, jog paskolos raštuose nurodytos piniginės lėšos buvo faktiškai turimos 2003-12-31.

Nustatyta, kad Pareiškėjo 2004–2009 m. pajamos sudarė 108461,12 Lt, išlaidos – 104550,23 Lt. Piniginių lėšų likutis 2009-12-31 sudarė 3910,89 Lt (patikrinimo akto 11 psl.). Įvertinus Pareiškėjo 2010-01-01 turėtą 100237,64 Lt piniginių lėšų likutį banke, nustatyta, kad Pareiškėjas 2010-01-01 negalėjo turėti piniginių lėšų ne banke, o banke turėtos piniginės lėšos sudarė 100237,64 Lt.

Pareiškėjas 2010 m. gavo 39059,09 Lt pajamas, iš jų gražinti savininko įnašai – 31053,81 Lt, VSDFV pašalpos, pensijos – 6048,47 Lt, kitos pajamos – 1956,80 Lt. Patyrė 191759,60 Lt išlaidas, iš jų savininko įnašai į įmonės kasą – 178500 Lt, automobilio įsigijimas – 3200 Lt, vartojimo išlaidos grynaisiais pinigais – 7369,95 Lt, kitos išlaidos – 2689,65 Lt. Piniginių lėšų likutis banke 2010-01-01 sudarė 100237,64 Lt, likutis banke 2010-12-31 – 102653,26 Lt. Pareiškėjo išlaidos viršijo pajamas 155116,13 Lt (39059,09 Lt + 100237,64 Lt – 102653,26 Lt – 191759,60 Lt).

Pareiškėjas 2011 m. gavo 42565,20 Lt pajamas, iš jų VSDFV pašalpos, pensijos – 720 Lt, nekilnojamojo turto pardavimo pajamos – 40000 Lt, kitos pajamos – 1845,20 Lt. Patyrė 129624,83 Lt išlaidas, iš jų savininko įnašai į įmonės kasą – 112665,92 Lt, žemės sklypo įsigijimo išlaidos – 7040,63 Lt, vartojimo išlaidos grynaisiais pinigais – 804,78 Lt, kitos išlaidos – 9113,50 Lt. Piniginių lėšų likutis banke 2011-01-01 sudarė 102653,26 Lt, likutis banke 2011-12-31 – 104544,43 Lt. Pareiškėjo išlaidos viršijo pajamas 88950,80 Lt (42565,20 Lt + 102653,26 Lt – 104544,43 Lt – 129624,83 Lt).

Pareiškėjas 2012 m. gavo 46758,77 Lt pajamas, iš jų gražinti savininko įnašai – 46250,33 Lt, palūkanos – 508,44 Lt. Patyrė 344388 Lt išlaidas, iš jų automobilio įsigijimo išlaidos – 10358,40 Lt, nekilnojamojo turto įsigijimo išlaidos – 300000 Lt, savininko įnašai į įmonės kasą – 24100 Lt, vartojimo išlaidos grynaisiais pinigais – 3257,97 Lt, kitos išlaidos – 6671,63 Lt. Piniginių lėšų likutis banke 2012-01-01 sudarė 104544,43 Lt, likutis banke 2012-12-31 – 1181,24 Lt. Pareiškėjo išlaidos viršijo pajamas 194266,04 Lt (46758,77 Lt + 104544,43 Lt – 1181,24 Lt – 344388 Lt).

Pareiškėjas pagal 2012-06-08 pirkimo-pardavimo sutartį iš uždarnosios ribotos atsakomybės akcinės bendrovės *B. P. Limited* įsigijo žemės sklypą, pastatą-klubą ir kiemo statinius, esančius T. M. (toliau – ginčo nekilnojamasis turtas), už 300000 Lt.

Pareiškėjo 2013 m. pajamos viršijo patirtas išlaidas 23915,68 Lt, t. y. 2013-12-31 piniginių lėšų likutis banke sudarė 808,57 Lt, ne banke 23107,11 Lt.

Pareiškėjas 2014 m. gavo 22450,57 Lt pajamas, iš jų gražinti savininko įnašai – 20000 Lt, kitos pajamos – 2450,57 Lt. Patyrė 80571,55 Lt išlaidas, iš jų savininko įnašai į įmonės kasą – 65010 Lt, vartojimo išlaidos grynaisiais pinigais – 10036,47 Lt, kitos išlaidos – 5525,08 Lt.

Piniginių lėšų likutis banke 2014-01-01 sudarė 808,57 Lt, ne banke – 23107,11 Lt, likutis banke 2014-12-31 – 3237,06 Lt. Pareiškėjo išlaidos viršijo pajamas 37442,36 Lt (22450,57 Lt + 808,57 Lt + 23107,11 Lt – 3237,06 Lt – 80571,55 Lt).

Pareiškėjas 2010–2014 m. laikotarpiu į G. M. firmą įnešė 380275,92 Lt įnašus, o firma jam grąžino 130891,63 Lt įnašus (patikrinimo akto 5, 6 psl.). G. M. firma 2010 m. patyrė 69660 Lt nuostolį, 2011 m. – 25504 Lt nuostolį, 2012 m. apmokestinamojo pelno nedeklaravo, 2013 m. deklaravo 17390 Lt apmokestinamąjį pelną, 2014 m. – 15541 Lt apmokestinamąjį pelną.

Pareiškėjas kartu su rašytinėmis pastabomis pateikė paskolos sutartis, sudarytas su V. S., pagal kurias V. S. paskolina Pareiškėjui 2010-01-15 – 100000 Lt, 2010-07-15 – 75000 Lt, 2011-07-15 – 100000 Lt, 2012-01-07 – 100000 L, 2012-07-15 – 90000 Lt ir 2014-01-15 – 35000 Lt. Iš viso 500000 Lt. Pareiškėjas 500000 Lt gavimą iš esmės grindžia tik pačiomis paskolų sutartimis. Pareiškėjo pateiktos 2010-01-15, 2010-07-15, 2011-07-15, 2012-01-01, 2012-07-15 ir 2014-01-15 paskolos sutartys, surašytos ant šabloninės paskolos sutarties formos, o paskolos sutarties data, paskolos davėjo ir paskolos gavėjo rekvizitai, paskolos suma, paskolos grąžinimo terminas ir paskolos suteikimo vieta atlikti rankraštiniais įrašais. Jose nurodoma, kad visa paskolos suma sumokama grynaisiais pinigais šios sutarties pasirašymo dieną. Kitų objektyvių duomenų, kurie patvirtintų realų piniginių lėšų perdavimą Pareiškėjui, nėra. Paskolos sutartys nepagrįstos jokia ekonomine logika, beprocentinės, nenaudingos paskolos davėjui, paskolos ilgalaikės, notaro nepatvirtintos, suteiktos be jokių grąžinimo garantijų. Pareiškėjas 2014-12-10 pateiktoje Metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje (forma FR0001) už 2013 m. nurodė iš motinos B. M. M. M. pasiskolintas ir 2013-12-31 negrąžintas 150000 Lt lėšas, tačiau nenurodė 2010 m., 2011 m., 2012 m. iš V. S. pasiskolintos 465000 Lt sumos.

Pareiškėjas teiktuose paaiškinimuose jokių duomenų apie gautas paskolas iš V. S. nenurodė, o šios sutartys pateiktos tik su rašytinėmis pastabomis (Kauno AVMI sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo 9, 10 psl.).

Vadovaudamasi MAĮ 69 str. 1 d. nuostatomis, Kauno AVMI konstatavo, kad paskolos sutartys sudarytos formaliai, nesiekiant sukurti paskolinių teisinių santykių, o siekiant pagrįsti Pareiškėjo gautas pajamas iš nenustatytų ir neapmokestintų šaltinių ir išvengti šių pajamų apmokestinimo pagal GPMĮ nuostatas. Atsižvelgusi į minėtas aplinkybes, Inspekcija konstatuoja, kad Kauno AVMI pagrįstai į Pareiškėjo pateiktas paskolos sutartis 500000 Lt sumai neatsižvelgė bei, taikydama MAĮ 70 str. nuostatas, nustatė 475775,33 Lt mokesčio bazę.

Dėl NTM bazės nustatymo. NTM įstatymo 3 straipsnis nustato, kad mokesčių moka nekilnojamojo turto savininkai – fiziniai ir juridiniai asmenys. Pagal NTM įstatymo 4 straipsnio nuostatas mokesčio objektas yra nekilnojamas turtas, esantis Lietuvos Respublikoje, išskyrus: faktiškai nenaudojamą nekilnojamąjį turtą, kurio statyba neužbaigta Lietuvos Respublikos statybos įstatymo nustatyta tvarka; valdžios ir privataus subjektų partnerystės, kaip tai apibrėžta Lietuvos Respublikos investicijų įstatyme, pagrindu sukurtą ar įgytą nekilnojamąjį turtą, kol vykdoma atitinkama valdžios ir privataus subjektų partnerystės sutartis ir šis nekilnojamas turtas naudojamas pagal toje sutartyje nustatytą paskirtį.

Pagal NTM įstatymo 6 str. 2 dalies nuostatas, konkretų mokesčio tarifą, kuris galios atitinkamos savivaldybės teritorijoje nuo kito mokesčio laikotarpio pradžios, savivaldybės taryba nustato iki einamojo mokesčio laikotarpio birželio 1 dienos. Pagal NTM įstatymo 8 str. 1 dalies 1 punkto nuostatas, nekilnojamojo turto mokesčio vertė yra nekilnojamojo turto vidutinė rinkos vertė, kuri nustatyta pagal vėliausius Lietuvos Respublikos Vyriausybės nustatyta tvarka patvirtintus nekilnojamojo turto masinio vertinimo dokumentus. Pagal NTM įstatymo 12 str. 1 dalies nuostatas, mokesčių už fiziniams asmenims nuosavybės teise priklausantį turtą (arba jo dalį) apskaičiuoja, deklaruoja ir sumoka fiziniai asmenys.

Pareiškėjas pagal 2012-06-08 pirkimo-pardavimo sutartį įsigijo ginčo nekilnojamąjį turtą Kaune už 300000 Lt. VĮ Registrų centro duomenimis, pastato-klubo (unikalus daikto Nr. 1995-8028-7018) vidutinė rinkos vertė (nustatymo data 2012-05-22) – 228221 Eur (788001,47 Lt). Vidutinės rinkos vertės nustatymo būdas – masinis vertinimas. Daikto pagrindinė naudojimo paskirtis – kultūros. Šildymas – centrinis šildymas iš centralizuotų sistemų,

vandentiekis – komunalinis vandentiekis, nuotekų šalinimas – komunalinis nuotekų šalinimas. Bendras plotas – 999,02 kv. m. Atkūrimo sąnaudos (statybės vertė) – 558387 Eur.

Taigi, kaip nurodo Inspekcija, pastato-klubo vidutinė rinkos vertė nustatyta masinio vertinimo būdu, o toks vertinimas atitinka minėtas NTM įstatymo nuostatas, reglamentuojančias nekilnojamojo turto mokestinės vertės nustatymą.

Pareiškėjas, nesutinkantis su nustatyta nekilnojamojo turto mokestine verte, vadovaudamasis NTM įstatymo 8 straipsnio 2 dalies ir 10 straipsnio nuostatomis, galėjo kreiptis į turto vertintoją dėl mokestinės vertės patikslinimo, atlikus nekilnojamojo turto individualų vertinimą. Tačiau nenustatyta, jog Pareiškėjas būtų pasinaudojęs šiomis NTM įstatyme numatytomis procedūromis dėl nekilnojamojo turto mokestinės vertės tikslinimo.

Pareiškėjas skunde nurodo, kad pastatas buvo renovuojamas, pastatui renovuoti buvo išduotas statybos leidimas.

Iš bylos medžiagos matyti, kad statytojui UAB „V1“ 2005-06-09 buvo suteiktas statybos leidimas Nr. 38-4 Nr. 87-74 pastato rekonstravimui įrengiant prekybinį centrą adresu: T. M.. Pažymėtina, kad leidimas pastato rekonstrukcijai buvo išduotas dar 2005-06-09, o Pareiškėjas pastatą įsigijo 2012-06-08, byloje dokumentų, patvirtinančių vykdomą pastato rekonstrukciją, nėra.

Atsižvelgusi į tai, kad Pareiškėjas argumentų dėl apskaičiuoto 3032,90 Eur PM, 4476,95 Eur PM delspinigių ir, 3909 Eur PM baudos nepateikė, Inspekcija skundžiamame sprendime šiuo klausimu plačiau nepasisakė.

Pareiškėjas su Inspekcijos sprendimu nesutinka ir Komisijos prašo skundžiamą sprendimą panaikinti.

Dėl paskolų iš V. S. Pareiškėjas pažymi, jog kategoriškai nesutinka su išvada, jog paskolos sutartys, sudarytos su trečiuoju asmeniu V. S., nepatvirtina pajamų gavimo fakto. Paaiškina, kad mokestinio tyrimo metu šių sutarčių nepateikė, nes pagal jas gautos pajamos yra neapmokestinamos ir Pareiškėjas manė, kad ši aplinkybė nėra reikšminga atliekamam patikrinimui. Pareiškėjas akcentuoja, kad visos sutartys yra rašytinės formos reikalavimus atitinkantys paskolos gavėjo ir davėjo pasirašyti skolos dokumentai. Paskolos sutartis pagal savo pobūdį yra realinė, o tai reiškia, kad tokia sutartis laikoma sudaryta tik nuo to momento, kai paskolos davėjas perduoda sulygtą pinigų sumą ar kitą paskolos objektą besiskolinančiam asmeniui. Pareiškėjas pažymi, kad visose su V. S. sudarytose paskolos sutartyse nurodyta, kad kreditorius išmoka visą paskolos sumą paskolos gavėjui grynaisiais pinigais šios sutarties pasirašymo dieną, t. y. nedviprasmiškai užfiksuotas paskolos dalyko – pinigų perdavimo paskolos gavėjui – momentas ir tai neabejotinai patvirtina paskolos teisinių santykių egzistavimą. Paskolos sutartyse yra įvardinta konkreti pinigų perdavimo vieta – Pareiškėjo gyvenamoji vieta. Pareiškėjo nuomone, paskolos sutartys atitinka visus Civiliniame kodekse (toliau – CK) nurodytus reikalavimus. Be to, paskolos sutartys gali būti ir neatlygintinės, šalys turi teisę, bet ne pareigą, nustatyti palūkanų mokėjimą. Pareiškėjas nurodo, kad jo ir V. S. santykiai grįsti abipusiu pasitikėjimu, pinigus šis asmuo skolino artimam draugui (Pareiškėjui). Tai neprieštarauja Lietuvoje susiformavusiai paprotinei teisei, nes skolinant artimam draugui yra nepriimtina pasirašyti atlygintinas paskolos sutartis ar nustatyti grąžinimo garantijas.

Pareiškėjas pažymi, kad mokesčių administratorius visiškai nevertino V. S. finansinių galimybių suteikti tokio dydžio paskolą. Pareiškėjo nuomone, aplinkybė, kad jis iki 2013-05-01 nepateikė pranešimo mokesčių administratoriui apie grynaisiais pinigais gautas paskolas, viršijančias 50000 Lt, nepaneigia paties pinigų pasiskolinimo fakto.

Pareiškėjas paaiškina, jog iš V. S. pasiskolintos lėšos buvo naudojamos verslui, dalimis įneštos į Pareiškėjo firmą (2010, 2011, 2012 ir 2014 m.), skirtos automobiliui PEUGEOT PARTNER įsigyti (2010 m.), ginčo nekilnojamajam turtui Kaune įsigyti (2012 m), automobiliui RENAULT TRAFIC įsigyti (2012 m.), taip pat naudojamos pragyvenimui (2014 m.).

Dėl paskolų iš motinos. Pareiškėjo teigimu, jis pagal tris paskolas raštelius iš motinos B. M. M. M. pasiskolino iš viso 150000 Lt (50000 (1997-07-15) + 50000 (2002-07-20) + 50000

(2005-07-20) ir šias lėšas deklaravo 2013 m. metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje. Tačiau mokesčių administratorius pripažino tik 2005-07-20 suteiktos paskolos realumą, motyvuodamas tuo, jog gyventojas nepateikė Vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos. Pareiškėjo nuomone, šios deklaracijos nepateikimas negali būti argumentas dėl motinos finansinių galimybių vertinimo netikslingumo. Mokesčių administratorius, turėdamas pareigą pagrįsti jo mokesčių mokėtojų apskaičiuotas mokesčių sumas (MAĮ 67 str. 1 d.), privalėjo nustatyti, ar Pareiškėjo motina turėjo finansines galimybes paskolinti 1997-07-15 ir 2002-07-20 paskolos rašteliuose nurodytas pinigų sumas. Ir tik nustatęs, kad tokių galimybių Pareiškėjo motina neturėjo, mokesčių administratorius galėjo daryti išvadą apie tai, kad faktiškai šie pinigai Pareiškėjui nebuvo paskolinti (*Pareiškėjas nurodo LVAT praktiką dėl įrodinėjimo naštos paskirstymo mokestiniuose teisiniuose santykiuose*). Pareiškėjo nuomone, mokesčių administratorius neįvykdė savo pareigos ir nepateikė jokių įrodymų, kurie patvirtintų padarytas išvadas dėl pagal 1997-07-15 ir 2002-07-20 paskolos sutartis neva negautų pajamų.

Dėl nekilnojamojo turto vertinimo. Pareiškėjas nurodo, kad laikotarpiu, kai buvo atliekamas patikrinimas, ginčo pastatui-klubui renovuoti buvo išduotas statybų leidimas, todėl atsižvelgiant į finansines galimybes bei esamas oro sąlygas, pastatas buvo renovuojamas. Mokesčių administratorius apžiūrėjęs pastatą-klubą, konstatavo, kad pastatas nenaudojamas ir jame jokia veikla nevyksta. Pareiškėjas pažymi, kad pastatą mokesčių administratorius apžiūrėjo žiemos metu (nepalankios oro sąlygos statybos darbams) ir tik vieną kartą, todėl mokesčių administratoriui galėjo susidaryti klaidingas vaizdas.

Pareiškėjo nuomone, skaičiuojant NTM, negalima vadovautis nekilnojamojo turto registro nustatyta vidutine pastato rinkos verte, nes pastatas, nors ir nebuvo apleistas, jame vis dar vyko rekonstrukcijos darbai ir jis nebuvo paruoštas naudojimui. Pareiškėjas nurodo, kad pastatą nusipirko už 300000 Lt, o NTM apskaičiuotas, nurodant, kad pastato vertė yra 228221 Eur. Pareiškėjo teigimu, jei būtų buvęs atliktas turto vertinimas pasitelkiant nepriklausomą turto vertintoją, pastato vertė būtų nustatyta daug mažesnė, negu nurodyta nekilnojamojo turto registro centrinio duomenų banko išrašė.

Komisija, įvertinusi mokestinio ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas netenkintinas, ginčijamas Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl nurodymų Pareiškėjui sumokėti į biudžetą GPM, PM ir NTM bei su šiais mokesčiais susijusias delspinigių ir baudų sumas, mokesčių administratoriui nustačius minėtų mokesčių įstatymų pažeidimus, susijusius su GPM, PM ir NTM apskaičiavimu, deklaravimu ir sumokėjimu. Atsižvelgusi į tai, kad Pareiškėjas nei centriniam mokesčių administratoriui, nei Komisijai argumentų dėl apskaičiuoto PM ir su juo susijusių sumų nepateikė, Komisija sprendime šiuo klausimu plačiau nepasisakys.

Mokesčių administratorius konstatavo, jog Pareiškėjo 2010–2012 m. ir 2014 m. patirtos išlaidos viršijo juridinę galią turinčiais dokumentais pagrįstas pajamas (2010 m. viršijo 155116,13 Lt, 2011 m. – 88950,80 Lt, 2012 m. – 194266,04 Lt, 2014 m. – 37442,36 Lt), t. y. Pareiškėjas tikrintuoju 2010-01-01–2014-12-31 m. laikotarpiu gavo kitų pajamų, kurių mokesčių įstatymų nustatyta tvarka nedeklaravo, nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į biudžetą GPM. Mokesčių administratorius, konstatavęs, jog Pareiškėjo išlaidos viršijo jo pajamas, taikė MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatas ir GPM Pareiškėjui apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikydamas išlaidų metodą. Šioje byloje mokesčių administratorius neatsižvelgė į Pareiškėjo pateiktus jo motinos 1997-07-15 paskolos raštą 50000 Lt sumai ir 2002-07-20 paskolos raštą 50000 Lt sumai, motyvuodamas tuo, jog Pareiškėjas Vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos nepateikė, t. y. nenurodė, kad 2003-12-31 turėjo piniginių lėšų banke ir ne banke daugiau kaip 50000 Lt, taip pat nenurodė, kad iš motinos B. M. M. buvo pasiskolinęs ir negrąžinęs daugiau kaip 2000 Lt. Mokesčių administratorius nepripažino, jog minėtuose paskolos raštuose nurodytos piniginės lėšos buvo faktiškai turimos 2003-12-31. Taip pat mokesčių administratorius, vadovaudamasis MAĮ 69 straipsnio nuostatomis, neatsižvelgė į Pareiškėjo tikrintinu laikotarpiu

nurodytus pajamų šaltinius (V. S. 2010–2014 m. suteiktas paskolas iš viso 500000 Lt sumai), motyvuodamas tuo, jog nurodytais sandoriais Pareiškėjas siekė mokestinės naudos – nemokėti GPM nuo gautų pajamų, kurių šaltiniai mokesčių administratoriui nežinomi. Taip pat mokesčių administratorius, nustatęs, jog Pareiškėjas, ginčo nekilnojamąjį turtą (T. M.) įsigijęs iš uždarnosios ribotos atsakomybės akcinės bendrovės *B. P. Limited*, registruotos Jungtinėje Karalystėje, ir šiai bendrovei sumokėjęs 300000 Lt, pažeisdamas PMĮ 37 straipsnio nuostatas, neišskaičiavo ir nesumokėjo PM prie pajamų šaltinio nuo už įsigyto nekilnojamojo pagal prigimtį daikto sumokėtos kainos. Mokesčių administratorius, vadovaudamasis PMĮ 4 str. 4 dalies 4 punkto, 5 str. 1 dalies 2 punkto, 37 straipsnio, 53 str. 2 dalies nuostatomis, apskaičiavo ir nurodė Pareiškėjui sumokėti į biudžetą PM ir su juo susijusias sumas. Kadangi Pareiškėjas, pažeisdamas NTM įstatymo 12 str. 1 dalies nuostatas, nuo minėto ginčo nekilnojamojo turto neapskaičiavo, nedeklaravo ir nesumokėjo NTM, mokesčių administratorius, vadovaudamasis NTM įstatymo 3, 4, 6, 8, 12 straipsnių nuostatomis, Pareiškėjui apskaičiavo NTM ir su šiuo mokesčių susijusias sumas.

Pareiškėjas iš esmės neginčija byloje nustatytų faktinių aplinkybių ir aritmetinio mokesčių bei baudų ir delspinigių apskaičiavimo, tačiau nesutinka su mokesčių administratoriaus nustatytų faktinių aplinkybių teisiniu vertinimu, mano, jog mokesčių administratorius nepagrįstai Pareiškėjo tikrinamojo laikotarpio pradžioje (2010-01-01) turėtomis pajamomis nepripažino Pareiškėjo motinos B. M. M. M. paskolintų 100000 Lt (1997-07-15 – 50000 Lt, 2002-07-20 – 50000 Lt) ir tikrinamuoju laikotarpiu V. S. paskolintų 500000 Lt. Taip pat, Pareiškėjo teigimu, mokesčių administratorius neteisingai nustatė NTM bazę, nuo kurios apskaičiavo mokėtiną NTM. Pareiškėjas dėl jo atžvilgiu taikytų MAĮ 70 straipsnio ir Taisyklių nuostatų, taip pat, kaip minėta, dėl apskaičiuoto PM jokių argumentų ir nesutikimo motyvų Komisijai nenurodė. Pareiškėjas taip pat neginčija mokesčių administratoriaus nustatyto Pareiškėjo tikrinamuoju laikotarpiu patirtų išlaidų dydžio.

Įvertinus skundžiamą Inspekcijos sprendimą, Kauno AVMI patikrinimo aktą ir sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo, matyti, kad šiuose dokumentuose išsamiai aptartos mokesčių administratoriaus patikrinimo metu nustatytos faktinės aplinkybės, susijusios su Pareiškėjo gautomis pajamomis bei patirtomis išlaidomis, MAĮ 70 straipsnio ir Taisyklių nuostatos, reglamentuojančios mokesčių apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taikymą, taip pat NTM apskaičiavimą reglamentuojančios NTM įstatymo nuostatos bei PM prie pajamų šaltinio reglamentuojančios PMĮ nuostatos. Todėl Komisija, vengdama pasikartojimų ir, sutikdama su mokesčių administratoriaus pateiktu MAĮ 70 straipsnio bei Taisyklių nuostatų vertinimu, taip pat NTM įstatymo nuostatų aiškinimu ir taikymu, plačiau šių nuostatų ir faktinių ginčo bylos aplinkybių, kurios yra išsamiai išdėstytos ir Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje, iš naujo neapartinėja, o sprendime pasisako dėl ginčijamo Inspekcijos sprendimo pagrįstumo, atsižvelgdama į Pareiškėjo skunde bei mokestinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdžio metu Pareiškėjo atstovės nurodytus nesutikimo su Inspekcijos sprendimu motyvus ir reikalavimus, apsprendžiančius nagrinėjamo mokestinio ginčo ribas.

Dėl Pareiškėjo motinos B. M. M. M. paskolintų 100000 Lt. Pareiškėjas mokesčių administratoriui nurodė gavęs iš motinos paskolų 150000 Lt sumai (2015-06-01 *paiškinimas Nr. AU29-901*) ir pateikė 1997-07-15 paskolos raštą 50000 Lt sumai, 2002-07-20 paskolos raštą 50000 Lt sumai ir 2005-07-20 paskolos raštą 50000 Lt sumai. Nors Kauno AVMI duomenų bazėse duomenų apie Pareiškėjos motinos pajamas nėra ir Pareiškėjas nuo 2004 m. iki 2009 m. metinių pajamų mokesčio deklaracijų neteikė, tačiau mokesčių administratorius laikė, kad Pareiškėjo motina galėjo turėti sutaupiusi 50000 Lt ir šią sumą paskolinti Pareiškėjui pagal 2005-07-20 paskolos raštą. Minėtą sumą mokesčių administratorius vertino ir pripažino Pareiškėjo gautomis (turėtomis) pajamomis, atlikdamas Pareiškėjo 2004–2009 metų pajamų ir išlaidų analizę.

Pareiškėjo teigimu, mokesčių administratorius nepagrįstai nepripažino pagal 1997-07-15 paskolos raštą ir 2002-07-20 paskolos raštą motinos iš viso paskolintos 100000 Lt sumos.

Įvertinusi byloje esančius įrodymus ir nustatytas aplinkybes, Komisija konstatuoja, kad mokesčių administratorius, nustatydamas Pareiškėjo turėtą piniginių lėšų likutį tikrinamojo laikotarpio pradžioje (2010-01-01), pagrįstai neatsižvelgė į Pareiškėjo pateiktus jo motinos 1997-07-15 paskolos raštą 50000 Lt sumai ir 2002-07-20 paskolos raštą 50000 Lt sumai.

Vadovaujantis 2003-12-18 Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo Nr. IX-1910 (toliau – VGTDĮ) 3, 4 straipsnių nuostatomis, gyventojai privalėjo iki 2005-05-01 deklaruoti 2003-12-31 turėtas pinigines lėšas, turimas bankuose ir kitose kredito įstaigose bei ne bankuose, jeigu jų bendra vertė viršija 50000 Lt, taip pat pasiskolintas ir negražintas bei paskolintas ir nesusigražintas pinigines lėšas, jeigu jų bendra suma viršija 2000 Lt. Jei gyventojas nustatyta tvarka turto nedeklaravo, tai šiuo turtu negali būti pagrindžiami kito turto įsigijimo šaltiniai.

Pareiškėjas 2015-06-01 paaiškinime Nr. AU29-901 mokesčių administratoriui nurodė neprisimenąs, kiek turėjo grynųjų pinigų 2010-01-01. Taip pat Pareiškėjas nėra pateikęs Vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos. Tokios deklaracijos nėra pateikusi ir Pareiškėjo motina. Taigi Pareiškėjas nėra deklaravęs (nurodęs) 2003-12-01 turėtų daugiau kaip 50000 Lt piniginių lėšų, taip pat daugiau kaip 2000 Lt pasiskolintų ir nesugražintų piniginių lėšų. Šiuo atveju vertinti motinos finansines galimybes suteikti sūnui paskolas nėra tikslinga, nes, kaip savo praktikoje yra konstatavęs LVAT, nustačius Pareiškėjo piniginių lėšų nedeklaravimo 2003-12-31 faktą, Pareiškėjui kyla VGTDĮ nurodytos pasekmės, t. y. Pareiškėjas praranda galimybę šiuo turtu pagrįsti kito turto įsigijimo šaltinius (2010-12-31 *nutartis adm. byloje Nr. A-575-1852/2010*; 2013-01-04 *nutartis adm. byloje Nr. A-438-2923/2012*; 2013-04-15 *sprendimas adm. byloje Nr. A-602-27/2013*). Vien ta aplinkybė, kad Pareiškėjas 2014-12-10 pateiktoje metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje už 2013 m. nurodė iš motinos pasiskolintą 150000 Lt ir iki 2013-12-31 negražintą sumą, nesant pateiktų jokių objektyvių įrodymų apie piniginių lėšų perdavimą, negali patvirtinti Pareiškėjo 2003-12-31 turėtų 100000 Lt piniginių lėšų fakto.

Atsižvelgus į išdėstytas aplinkybes, konstatuotina, kad nėra jokio teisinio pagrindo vertinti kaip pagrįstus Pareiškėjo teiginius dėl jo iki tikrinamojo laikotarpio pradžios (2010-01-01) tariamai turėtus 100000 Lt grynaisiais pinigais.

Dėl Pareiškėjo su V. S. sudarytų paskolos sutarčių. Grįsdamas patikrinimo metu, atlikus mokesčių administratoriaus įvertinimą, nustatytus piniginių lėšų, nuo kurių buvo apskaičiuotas GPM, šaltinius (2010 m. – 155116,13 Lt, 2011 m. – 88950,80 Lt, 2012 m. – 194266,04 Lt, 2014 m. – 37442,36 Lt), Pareiškėjas kartu su pastabomis dėl patikrinimo akto tvirtinimo mokesčių administratoriui pateikė šešias su V. S. sudarytas paskolų sutartis iš viso 500000 Lt sumai (2010-01-15 – 100000 Lt, 2010-07-15 – 75000 Lt, 2011-07-15 – 100000 Lt, 2012-01-07 – 100000 Lt, 2012-07-15 – 90000 Lt ir 2014-01-15 – 35000 Lt). Patikrinimo metu mokesčių administratorius konstatavo, kad Pareiškėjo minėtos piniginės lėšos buvo gautos iš mokesčių administratoriaus nežinomų ir nenustatytų šaltinių.

Komisija pažymi, jog dėl įrodymų vertinimo, kai, remiantis įvairiais civiliniais sandoriais, įrodinėjamas mokesčių mokėtojo gautų pajamų realumas, LVAT, kuris, vadovaudamasis ABTĮ 15 straipsniu, formuoja vienodą administracinių teismų praktiką taikant įstatymus, 2007-03-15 nutartyje adm. byloje Nr. A¹⁷-301/2007 (publikuota: „Administracinė jurisprudencija“, 2007, Nr. 11) yra išaiškinęs, jog įrodinėjimo dalykas šiuo atveju yra aplinkybės, ar pinigų sumos mokesčių mokėtoju realiai buvo ar nebuvo perduotos, t. y. gautos ar negautos pajamos. Šios aplinkybės turėtų būti įrodinėjamos tiesioginiais įrodymais, iš kurių galima daryti vienareikšmę išvadą apie įrodinėjimo dalyką sudarančias aplinkybes (pavyzdžiui: mokėjimo pavedimai, patvirtinantys lėšų judėjimą; asmenų, iš kurių pajamos neva gautos, paaiškinimai apie tai, kad lėšos perduotos ar neperduotos; kitų liudytojų, galinčių patvirtinti ar paneigti lėšų perdavimą, parodymai). Įstatymas nedraudžia įrodinėti ir netiesioginiais įrodymais, t. y. įrodymais, daugiareikšmiai susijusiais su įrodinėjimo dalyką sudarančiomis

aplinkybėmis (pavyzdžiui, įrodymai apie tai, kokiomis lėšomis galėjo disponuoti asmuo, iš kurio galėjo būti gautos pajamos; įrodymai apie gautų lėšų panaudojimo aplinkybes ir pan.). Tokio pobūdžio byloje išvada apie tai, kad mokesčių mokėtojas nepagrindė pajamų, neturėtų būti daroma vien netiesioginių įrodymų pagrindu (pavyzdžiui, įrodymai apie tai, kad paskolos davėjas neturėjo teisėtų pajamų). Tokios praktikos LVAT laikėsi ir priimdamas vėlesnes nutartis: 2011-02-04 adm. byloje Nr. A-438-201/2011, 2011-04-01 adm. byloje Nr. A⁴³⁸-953/2011, 2011-09-15 adm. byloje Nr. A⁴⁴²-2502/2011, 2015-02-10 adm. byloje Nr. (e)A-110-438/2015, 2015-03-02 adm. byloje Nr. A-690-556/2015 ir kt.

Taigi, kaip pripažįstama LVAT praktikoje, išvados apie mokesčių mokėtojo tam tikrų civilinių sandorių pagrindu gautų pajamų realumą darytinos sistemiškai bei kompleksiskai įvertinus visus tiesioginius bei netiesioginius įrodymus, pagrindžiančius ar paneigiančius objektyvų pajamų gavimo faktą. Vien atskirų formalių įrodymų (pavyzdžiui, paprasta rašytine ar notarine forma sudarytų sutarčių) apie pajamas pateikimas, nesant realaus pajamų gavimo fakto, patvirtinto visapusiška pajamų gavimo faktinių aplinkybių analize, pajamų gavimo nepagrindžia. Tokia išvada darytina ir atsižvelgiant į MAĮ 10 straipsnio nuostatas, įtvirtinančias turinio viršenybės prieš formą principą, pagal kurį mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai (LVAT 2014-02-12 nutartis adm. byloje Nr. A-556-554/2014).

Komisijos vertinimu, mokesčių mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad jo nurodomi pajamų šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti realiai susiklosčiusias faktines aplinkybes, ypač tais atvejais, kai gautų pajamų šaltinis yra ne paties mokėtojo veikla, o kito asmens gautos pajamos. Todėl turi būti *pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamo dydžio pajamos realiai yra gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio*, t. y. šaltinis turi būti ne tik realus, bet ir turi būti objektyviais duomenimis patvirtintos aplinkybės, kad lėšos realiai perduotos mokėtojui (LVAT 2011-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-3513/2011). Todėl mokesčių mokėtojas negali remtis vien tik tvirtinimu, kad pateikė atitinkamus sandorius patvirtinančias sutartis, paskolų davėjai patvirtino paskolos suteikimo faktą ar galimai jomis disponavo, jas naudojo patirdamas atitinkamas išlaidas. Pareiga nurodyti pajamų šaltinius pirmiausia tenka mokesčių mokėtojui, kuris ir privalo užtikrinti, jog, esant kompetentingų valstybės institucijų reikalavimui, galės pateikti šiuos šaltinius pagrindžiančius dokumentus. Mokėtojais, pasirinkdami pajamas gauti grynaisiais pinigais (dėl ko šių pajamų gavimo faktas nėra fiksuojamas kredito įstaigose esančių sąskaitų įrašuose) ir šių pajamų nedeklaruodami, pateikiant atitinkamo mokestinio laikotarpio pajamų deklaracijas (pavyzdžiui, kai tokios deklaracijos teikimas nėra privalomas), prisiima ir visą riziką dėl jiems tenkančios įrodinėjimo naštos.

Komisija, įvertinusi byloje surinktų įrodymų ir jų pagrindu nustatytų faktinių aplinkybių visumą, konstatuoja, jog Pareiškėjas nepateikė pakankamų ir neginčijamų įrodymų, kurie pagrįstų, kad jis realiai grynaisiais pinigais gavo (V. S. perdavė) minėtose šešiose paskolų sutartyse nurodytas piniginių lėšų sumas, iš viso 500000 Lt.

Pareiškėjas nei mokestinio tyrimo metu, nei mokestinio patikrinimo metu mokesčių administratoriui net neužsiminė apie iš V. S. gautas (pasiskolintas) pinigines lėšas, apie šias pasiskolintas ir tikrinamuoju laikotarpiu turėtas pinigines lėšas nenurodė ir 2015-06-01 paaiškinime. Tiek Pareiškėjo skunde Komisijai, tiek posėdžio metu Pareiškėjo atstovės nurodyti argumentai, jog Pareiškėjas anksčiau šių sutarčių nepateikė, nes pagal jas gautos pajamos yra neapmokestinamos ir Pareiškėjas manė, kad ši aplinkybė nėra reikšminga atliekamam patikrinimui, vertinami kaip Pareiškėjo gynybinė pozicija šiame mokestiniame ginče. Komisijos nuomone, toks pavėluotas įrodymų pateikimas turi būti objektyvus ir nesikirsti su mokesčių mokėtojams keliamu sąžiningumo reikalavimu. Tuo tarpu apie tokio pat pobūdžio pinigines lėšas (paskolas), pasiskolintas iš savo motinos, Pareiškėjas nurodė jau mokestinio tyrimo metu, šias iš motinos pasiskolintas lėšas nurodė ir 2014-12-10 pateiktoje metinėje

gyventojo (šeimoms) turto deklaracijoje už 2013 m. bei mokesčių administratoriui pateiktame 2015-06-01 paaiškinime, kartu prie paaiškinimo pateikdamas ir tris 1997-07-15, 2002-07-20, 2005-07-20 paskolų raštus, sudarytus su motina. Pareiškėjas nuo 1998-07-21 yra G. M. firmos savininkas ir vadovas, t. y. asmuo, kuris yra susipažinęs su pajamų apmokestinimą reglamentuojančiais teisės aktais. Jau mokestinio tyrimo metu mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjo išlaidos viršijo iš mokesčių administratoriui žinomų šaltinių Pareiškėjo gautas pajamas, t. y. jog Pareiškėjas yra gavęs kitų B klasės pajamų, kurių nedeklaravo 2010–2014 m. metinėse pajamų deklaracijose (2015-06-23 mokestinio tyrimo ataskaita Nr. FR0686-1356). 2015-08-06 pranešimu apie mokestinį patikrinimą Nr. FR0663-337 Pareiškėjas buvo informuotas apie pradėtą GPM ir kitų mokesčių patikrinimą už 2010–2014 m ir Pareiškėjo buvo paprašyta pateikti 2010-01-01–2014-12-31 laikotarpiu gautas pajamas ir patirtas išlaidas patvirtinančius dokumentus. Pareiškėjas 2015-08-17 paaiškinime Nr. AU29-1282 nurodė, kad visus turimus dokumentus už 2010–2014 m. pateikė mokestinio tyrimo metu ir papildomų dokumentų mokestiniam patikrinimui nepateiks.

Įvertinus aukščiau nurodytas aplinkybes, konstatuotina, kad Pareiškėjas tiek mokestinio tyrimo, tiek mokestinio patikrinimo metu buvo tinkamai supažindintas su atliekamų kontrolės veiksmų tikslais, dalyku ir apimtimi. Pareiškėjo buvo aiškiai paprašyta pateikti 2010–2014 m. gautas pajamas ir patirtas išlaidas patvirtinančius dokumentus. Todėl Pareiškėjo pateikta versija dėl jo manymo, kad paskolos sutarčių pateikimas nėra reikšmingas mokestiniam patikrinimui, yra neįtikinama. Pareiškėjas taip ir nepaaiškino, kodėl 1997-07-15, 2002-07-20, 2005-07-20 paskolų raštus dėl pasiskolintų piniginių lėšų iš motinos laikė jo pajamas pagrindžiančiais dokumentais bei juos pateikė mokesčių administratoriui jau mokestinio tyrimo metu, o paskolų sutartis, sudarytas su V. S., pagal kurias pasiskolino tikrai didelę pinigų sumą (500000 Lt), laikė nereikšmingomis mokestiniam patikrinimui. Komisija akcentuoja, jog po atlikto mokestinio patikrinimo, kai nustatomi pažeidimai, susiję su nedeklaruotomis ir nustatyta tvarka neapmokestinomomis gautomis pajamomis, ir dėl šios priežasties apskaičiuojami mokėtini mokesčiai, mokestinio ginčo nagrinėjimo metu mokesčių mokėtojo pateikti papildomi įrodymai dėl jo turėtų pajamų šaltinių (*nenurodytų patikrinimo metu*) yra vertintini kritiškai. Šiuo klausimu LVAT 2011-01-03 sprendime adm. byloje Nr. A-556-1632/2010 akcentavo, „kad tai nėra draudžiama, tačiau užkerta galimybę tikėti pareiškėjo sąžiningumu. Mokesčių mokėtojo pareiga padėti visapusiškai išsiaiškinti aplinkybes, kad būtų priimtas kuo objektyvesnis sprendimas, vykdyta netinkamai.“ Taigi ginčo atveju Pareiškėjo elgesys pateikiant naujus įrodymus jau po atlikto mokestinio patikrinimo negali būti vertinamas kaip sąžiningas naudojimas MAĮ įtvirtintomis teisėmis, t. y. nekeliantis įtarimų apie bandymą išvengti mokestinių prievolių.

Kaip nurodyta Kauno AVMI 2015-11-09 sprendime Nr. (04.7.2)-FR0682-697 (detaliau 12 psl.), Pareiškėjo 2010–2014 m. didžiąją dalį patirtų išlaidų sudaro savininko įnašai į individualią įmonę ir nekilnojamojo turto pirkimo išlaidos, o didžiąją dalį gautų pajamų sudaro gražinti savininko įnašai ir nekilnojamojo turto pardavimo pajamos. Pareiškėjas jokių kitų pastovių pajamų šaltinių neturi, G. M. firmos veikla nėra pelninga (*2010 m. ir 2011 m. patirtas nuostolis, 2012 m. apmokestinamojo pelno nedeklaruota, 2013 m. ir 2014 m. deklaruotas apmokestinamasis pelnas (17390 Lt ir 15541 Lt)*). Šios aplinkybės rodo ribotus Pareiškėjo pajamų gavimo šaltinius iš šios įmonės veiklos. Palyginus 2010–2014 m. paskolų sumas su visomis gautomis pajamomis, matyti, kad didžiąją dalį pajamų sumos sudarytų gautos paskolos (*2010 m. – 82 proc. pajamų dalies, 2011 m. – 70 proc. pajamų dalies, 2012 m. – 80 proc. pajamų dalies, 2014 m. – 61 proc. pajamų dalies*). Iš nurodytų aplinkybių darytina išvada, kad Pareiškėjas pateiktomis su V. S. sudarytomis sutartimis 2010–2014 m. siekia pagrįsti į individualią įmonę įneštas pinigines lėšas (iš viso 380275,92 Lt) bei nekilnojamojo turto patirtas įsigijimo išlaidas (300000 Lt sumai), neturėdamas jokių garantijų skolų gražinimui. Įvertinus

paskolų sutarčių turinį, matyti, kad surašytos ant šabloninės paskolos sutarties formos, o paskolos sutarties data, paskolos davėjo ir paskolos gavėjo rekvizitai, paskolos suma, paskolos grąžinimo terminas ir paskolos suteikimo vieta atlikti rankraštiniais įrašais. Jose nurodoma, kad visa paskolos suma sumokama grynaisiais pinigais šios sutarties pasirašymo dieną. Kitų objektyvių duomenų, kurie patvirtintų realų piniginių lėšų perdavimą Pareiškėjui, nėra. Paskolos sutartys nepagrįstos jokia ekonomine logika, beprocentinės, nenaudingos paskolos davėjui, paskolos ilgalaikės, notaro nepatvirtintos, suteiktos be jokių grąžinimo garantijų.

Įvertinusi aukščiau nurodytas aplinkybes, Komisija daro išvadą, kad Pareiškėjo pateiktos šešios su V. S. sudarytos paskolų sutartys buvo sudarytos formaliai, nesiekiant sukurti paskolinių teisinių santykių, o siekiant pagrįsti Pareiškėjo gautas pajamas iš nenustatytų ir neapmokestintų šaltinių ir išvengti šių pajamų apmokestinimo pagal GPMĮ nuostatas. Taigi mokesčių administratorius pagrįstai, vadovaudamasis MAĮ 69 str. 1 dalies nuostatomis, į Pareiškėjo pateiktas paskolos sutartis 500000 Lt sumai neatsižvelgė bei GPM bazę nustatė, taikydamas MAĮ 70 str. nuostatas.

Pareiškėjas Komisijai akcentavo, jog paskolos sutartys, sudarytos tarp jo ir V. S. , atitinka CK keliamus reikalavimus. Komisija atkreipia dėmesį, jog LVAT yra ne kartą nurodęs, kad nei mokesčių įstatymai, nei CK, nei kiti teisės aktai nesuteikia mokesčių administratoriui teisės kišti į privačius sandorio šalių santykius ir ginčyti jų sudarytus sandorius pagrindais, nesusijusiais su mokesčių mokėtojo mokestinių prievolių nevykdymu ar netinkamu vykdymu (LVAT 2007-03-29 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁷-328/2007). Nei mokesčių administratorius, nei bylą nagrinėjantys administraciniai teismai nesprenžia dėl sandorių galiojimo ir iš to kylančių civilinių teisinių pasekmių (pvz., sandorių vykdymo), o vertina pagal tokį sandorį susiklosčiusius civilinius teisinius santykius mokestiniais teisiniais aspektais (LVAT 2010-12-31 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁷⁵-1853/2010, 2007-03-15 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁷-301/2007, Administracinė jurisprudencija Nr. 1(11), 2007, p. 103–113, 2016-06-06 nutartis adm. byloje Nr. A-581-602/2016, 2016-11-04 nutartis adm. byloje Nr. A-3075-575/2016 ir kt.). Todėl Pareiškėjo skundo argumentas, kad minėtos paskolos sutartys atitinka CK reikalavimus, nagrinėjamu atveju vertintinas kaip teisiškai nereikšmingas.

Dėl apskaičiuoto NTM. Pareiškėjo teigimu, mokesčių administratorius neteisingai nustatė NTM bazę, nuo kurios apskaičiuavo mokėtiną NTM. Posėdžio metu Pareiškėjo atstovė papildomai, be skunde Pareiškėjo pateiktų argumentų, nurodė, kad Pareiškėjo turimas ginčo nekilnojamas turtas nėra įtrauktas į Kauno miesto savivaldybės patvirtintą Nenaudojamų, naudojamų ne pagal paskirtį, apleistų arba neprižiūrimų patalpų ir statinių sąrašą, į kurį įtrauktiems objektams taikomas didesnis NTM tarifas. Posėdžio metu Pareiškėjo atstovės buvo paprašyta pateikti skundo patikslinimą dėl, jos teigimu, neteisingai taikyto NTM tarifo. Tačiau skundo patikslinimas Komisijai pateiktas nebuvo.

Ginčo, kad Pareiškėjas, kaip nekilnojamojo turto savininkas, pagal NTM įstatymo 12 str. 1 dalies nuostatas privalo mokėti NTM, nėra. Tačiau Pareiškėjo argumentas dėl neteisingai nustatytos ginčo nekilnojamojo turto mokestinės vertės yra nepagrįstas. Pagal NTM įstatymo 8 str. 1 dalies 1 punkto nuostatas nekilnojamojo turto mokestinė vertė yra nekilnojamojo turto vidutinė rinkos vertė, kuri nustatyta pagal vėliausiai Lietuvos Respublikos Vyriausybės nustatyta tvarka patvirtintus nekilnojamojo turto masinio vertinimo dokumentus. Iš byloje pateikto Nekilnojamojo turto registro centrinio duomenų banko (toliau – NTR) išrašo matyti, kad ginčo nekilnojamojo turto (*pastatas – klubas; unikalus Nr. 1995-8028-7018; T. M. g. 9, Kaunas*) vidutinė rinkos vertė 228221 Eur (788001 Lt), nustatyta 2012-05-22 ir nustatymo būdas – masinis vertinimas, atitinka minėtas NTM įstatymo nuostatas, reglamentuojančias nekilnojamojo turto mokestinės vertės nustatymą (*Pareiškėjas šį turtą įsigijo pagal 2012-06-08 pirkimo–pardavimo sutartį*). Iš Kauno AVMI patikrinimo akto ir sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo matyti, kad NTM už 2012 m. 2013 m. ir 2014 m. Pareiškėjui ir buvo

skaičiuojamas nuo vidutinės rinkos vertės 788001 Lt. Komisija pažymi, kad Kauno AVMI, atsižvelgusi į Pareiškėjo pateiktas pastabas dėl patikrinimo akte taikyto NTM tarifo, sprendime dėl patikrinimo akto tvirtinimo perskaičiavo (sumažino) NTM, t. y. pritaikė mažesnius Kauno miesto savivaldybės tarybos sprendimais nustatytus NTM tarifus už 2012 m., 2013 m. ir 2014 m. Kauno AVMI atsižvelgė į Pareiškėjo argumentus, jog ginčo nekilnojamas turtas nėra įtrauktas į Kauno miesto savivaldybės patvirtintą Nenaudojamų, naudojamų ne pagal paskirtį, apleistų arba neprižiūrimų patalpų ir statinių sąrašą, į kurį įtrauktiems objektams taikomas padidintas NTM tarifas.

Įvertinusi šioje ginčo dalyje mokesčių administratoriaus surinktus įrodymus ir nustatytas aplinkybes bei Pareiškėjo nurodytus nesutikimo motyvus, Komisija pažymi, kad tiek mokesčių administratorius, tiek mokesčių mokėtojas, savo teiginius grindžiantis tam tikrais motyvais, turi juos pagrįsti. Tai reiškia, kad mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su mokesčio administratoriaus apskaičiuota mokesčio suma, mokestinio ginčo nagrinėjimo metu turi paneigti mokesčių administratoriaus apskaičiavimą, pateikdamas savo apskaičiavimo teisėtumą patvirtinančius įrodymus – įrodyti, jog jis neturi mokėti mokesčio (mokesčių), kuris jam buvo apskaičiuotas neteisingai (MAĮ 67 str.). Įrodinėjimo dalyką sudaro tam tikri elementai, t. y. faktiniai duomenys, kuriais remiantis yra nustatomos aplinkybės, turinčios reikšmės bylai teisingai išspręsti. Taigi įrodinėjimo procese būtina pateikti optimalų kiekį informacijos, tiksliai išdėstyti argumentus ir pareikšti reikalavimus, pateikti apskaičiavimus ir pan. Šiuo konkrečiu atveju Pareiškėjas, nors ir išdėstė tam tikrus argumentus bei pareiškė reikalavimų, tačiau neįrodinėjo jam apskaičiuot NTM apskaičiavimo klaidingumo pateikdamas savo apskaičiavimus bei nepateikė įrodymų savo teiginiams pagrįsti. Komisija pažymi, kad Pareiškėjas nesutikdamas su nustatyta nekilnojamojo turto mokestine verte, vadovaudamasis NTM įstatymo 8 str. 2 dalies nuostatomis, turėjo teisę kreiptis į turto vertintoją dėl mokestinės vertės patikslinimo, atlikus nekilnojamojo turto individualų vertinimą. Tačiau šia teise Pareiškėjas nepasinaudojo. Taigi Pareiškėjo išdėstyti argumentai ir byloje esantys rašytiniai įrodymai neleidžia padaryti priešingos išvados dėl apskaičiuoto NTM, nei ją padarė centrinis mokesčių administratorius.

Dėl pavidimo atlikti pakartotinį Pareiškėjo patikrinimą. Komisija pažymi, jog pagal MAĮ 155 str. 4 dalies 5 punkto nuostatas skundo perdavimas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo yra galimas tik tais atvejais, kai būtina naujai atlikti tam tikrus mokesčių administratoriaus kompetencijai priskirtus objektyvius veiksmus, susijusius su teisiškai reikšmingų aplinkybių, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio mokestinio ginčo, pašalinimu (pavyzdžiui, iš naujo pakartoti tam tikras administracines procedūras, surinkti papildomų įrodymų, iširti nenagrinėtas faktines aplinkybes, įrodymus ir pan.). Ginčo atveju nesusiklostė situacija, jog byloje pateiktų įrodymų pagrindu Komisija negalėtų priimti sprendimo iš esmės, todėl Pareiškėjo atstovės žodžiu pateiktas prašymas dėl Pareiškėjo skundo perdavimo mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo, pavedant surinkti įrodymus dėl Pareiškėjo motinos ir V. S. galimybių suteikti Pareiškėjui paskolas, atmestinas. Kaip minėta, mokesčių administratorius nekvestionavo minėtų asmenų finansinių galimybių suteikti Pareiškėjui ginčo paskolas. Šios mokestinio ginčo dalies esmė yra faktinių aplinkybių nustatymas, ar pagal mokesčių administratoriui pateiktas ginčo paskolos sutartis realiai gryniesi pinigai buvo perduoti Pareiškėjui. Komisijos vertinimu, mokesčių administratorius surinko visus šiam ginčui reikšmingus įrodymus, detaliai išanalizavo surinktus įrodymus, įvertinant juos pakankamumo ir patikimumo aspektais bei išdėstė argumentus, kuriais remdamasis nevertino ir neatsižvelgė į Pareiškėjo motinos 1997-07-15 paskolos raštą 50000 Lt sumai ir 2002-07-20 paskolos raštą 50000 Lt sumai, nustatydamas Pareiškėjo piniginių lėšų likutį 2003-12-31, ir neatsižvelgė į pateiktas šešias tikrintinu laikotarpiu (2010–2014 m.) su V. S. sudarytas paskolos sutartis 500000 Lt sumai, apskaičiuodamas Pareiškėjo gautas (turėtas) pajamas. Taigi Komisija daro išvadą, jog nėra tikslinga Pareiškėjo skundą perduoti Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Administracinių bylų teisenos įstatymo 103 str. 1 dalies 4 punktu, Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

1. Priimti Pareiškėjo atsisakymą nuo Pareiškėjo 2016-05-13 prašymo atnaujinti skundo padavimo terminą Inspekcijos 2016-02-22 sprendimui Nr. 68-43 apskūsti ir mokestinio ginčo bylą šioje dalyje nutraukti.

2. Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-02-22 sprendimą Nr. 68-43.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskūsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskūsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narys, pavaduojantis komisijos pirmininkę

Martynas Endrijaitis

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene